

Kedves emlékező közösség!

Április 12-e fájó emléknap a felvidéki magyarok számára. Az első vonat ezen a napon indult el Csehszlovákiából Magyarországra 76 évvel ezelőtt. Szőgyénből 135 családot telepítettek ki.

A Szlovák-magyar lakosságcsere hatalmas igazságtalanság volt. Amíg a kitelepítendő magyaroknak hatóságilag kijelölve, kényszerből kellett elhagyniuk szülőföldjüket, a magyarországi szlovákokat egy sokkal jobb élet víziójával, egy jobb élet ígéretével csalogatták szlovákiába.

A kitelepítésről évtizedekig nem volt szabad beszélni. Most már tudjuk, hogy elsődlegesen a tehetősebb gazdákat telepítették ki, meggyengítve ezzel a felvidéki magyarságot szellemileg és gazdaságilag is. A szlovák társadalom és politika részéről még most is a hallgatás és tagadás jellemző. A németeket és a zsidókat legalább szimbolikus módon megkövette a szlovák parlament az 1990-es évek elején. Mi felvidéki magyarok azóta is csak elzárkózást tapasztalunk, tőlünk még gesztus szinten is mereven elzárkóznak. Teszik ezt az miatt, mert a hivatalok még ma is a háború utáni jogfosztó rendeletekre hivatkozva állapítják meg a tulajdonjogokat.

Sajnos a szlovák politikum még most is biztonságpolitikai kockázatként tekint a felvidéki magyarokra és Magyarországra. Még mindig bűnösnek tartanak minket azért, mert magyarnak születtünk. Igaz, ők úgy mondják, elmagyarosított szlovákok vagyunk. Ezért is hallgatjuk folyton a reszlovakizáció kifejezést. Gyimesi György, az egyetlen magyar parlamenti képviselő javaslatot terjesztett be a parlamentbe, mely szerint április 12-e legyen a deportáltak emléknapja szlovákiában is. A parlament azonban nem utalta második olvasatba a törvényjavaslatot.

Alkotmánysértő jogszabályokat hoznak ellenünk, szlovák állampolgár nem vehet fel más állampolgárságot. Az sem érdekli őket, ha ezzel a törvénnyle főleg a szlovákokat sújtják. 2010-től 161-en veszítették el szlovák állampolgárságukat azért, mert felvették a magyart. viszont több mint 4000-en azért, mert más állampolgárságot vettek fel, főleg a csehet, németet és az osztrákot.

Öröm számomra, hogy egyre több híd, kompjárat, gyorsforgalmi út köti össze a felvidéket magyarországgal. A felvidéki magyarok erős pozsonyi képviselete tudna még jobban hozzájárulni a két ország közti viszony javulásának. Bizom benne, hogy a létrejött egységes felvidéki magyar párt, a Szövetség, bekerül a parlamentbe a szeptemberi választások után. Legfőbb feladatunk az lenne, hogy a párbeszédet és az együttműködést még szorosabbá tegyük. Fontos számunkra, hogy ne mások döntsenek helyettünk, hanem mi dönthessünk a saját jövőnkéről, hogy ne történhessen meg újra még csak hasonló sem, mint ami 76 éve történt.

Hiszem, sőt tudom, hogy a magyarság mindig talpra fog állni. Az ilyen megemlékezésekből kell tudnunk erőt meríteni, és helyes tanulságokat levonni a jelen kihívásaival szemben is.

Mi továbbra is magyarul álmodunk, magyarul beszélünk és magyarul imádkozunk. Célunk az, hogy anyáink, nagymamáink nyelvét átörökítsük gyermekeinknek, unokáinknak.

Isten segítsen minket ebben!